

HỒI 23

MỸ NHÂN CHI ÂN

Triển Bạch tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên một chiếc giường hoa lệ, cổ họng nóng rát. hơi nóng vẫn còn nghe lừng lừng trong bụng.

- Nước...

Thái Kim Phụng nghe Triển Bạch lên tiếng vội chạy lại. Hôm nay nàng mặc áo rộng, đầu không một món trang sức mặt cũng chẳng có phấn son, nhưng như vậy càng khiến nàng toát lên một vẻ siêu phàm thoát tục hơn.

Triển Bạch nhắm mắt lại lòng không khỏi thầm khen tạo hóa sao lại khéo tạo nên một vưu vật thế gian.

Kim Thái Phụng thấy Triển Bạch tỉnh lại vội kêu lên:

- Tiểu Hồng! Rót trà!

Một hồng y nữ tỳ bung trà vào Triển Bạch vừa nhìn đã nhận ra. chính là nữ tỳ bị chàng đánh lộn xuống hồ tắm.

Triển Bạch uống hết chén trà càng cảm thấy khát hơn, dùng lưỡi liếm đôi môi khô rạn của mình.

Kim Thái Phụng mỉm cười:

- Triển thiếu hiệp chắc hẳn còn khát? Tiểu Hồng, thêm một chung nữa?

Kim Thái Phụng không những người tuyệt sắc lại cực kỳ thông minh, nhìn người đối diện hầu như nàng có thể đoán trước được ý nghĩ của họ.

Chỉ một thoáng sau Tiểu Hồng bung vào cả một bình trà. Sau khi uống mấy chung trà, cảm thấy bụng bớt nóng hơn, nhưng tay chân vẫn mềm nhũn vô lực.

Ngay lúc đó ngoài rèm cửa xuất hiện bốn thanh y tiểu tỳ, một tiểu tỳ đến trước mặt Thái Kim Phụng báo cáo:

- Tiểu thư! Công tử đến!

Thái Phụng tươi cười:

- Sao đại ca đến vừa kịp lúc.

Dứt lời đã thấy Tường Lân công tử bước vào, hôm nay chàng mặc nho phục trông rất tao nhã, tiếp sau là Công Tôn Sở cùng Ba Thiên Hách.

- Triển huynh? Đã tỉnh lại rồi!

Tường Lân công tử vừa bước vào đã tỏ vẻ quan tâm hỏi thăm. Nhưng Triển Bạch vẫn lạnh lùng nhìn lên trần nhà không thèm đáp lại.

Tường Lân công tử không để ý đến thái độ Triển Bạch, điềm nhiên tiếp lời:

- Triển huynh tắm nhằm Hàn Tuyền thủy, hàn khí phong bế huyết đạo, lại bị sức nóng của rượu công kích nên mới bị hôn mê. Nhưng không sao, tuy lúc này gân cốt châu thân Triển huynh thất tán tạm thời không thể cử động. nhưng may trong nhà có thuốc trị hàn, nội tam nhật sẽ khỏi hẳn.

Triển Bạch cười lạnh:

- Quả là xảo hợp!

Câu nói cùng ngữ điệu của chàng nghe rất khó chịu, Tường Lân công tử xưa nay trầm tĩnh nghe câu nói của chàng cũng không khỏi ngẩn người, nhưng liền đó mỉm cười đáp:

- Cũng không trách Triển huynh nghi ngờ, câu nói chơi của Công Tôn tiên bối lại trùng hợp với trường hợp này khiến Triển huynh lầm tưởng rượu có độc. Đừng nói Triển huynh cả tiểu đệ ngay lúc đó cũng không hiểu ắt iáp gì cả. Sau nghe Tiểu Hồng thuật chuyện mới biết, đã dùng Hàn Thủy thay vì phải dùng Ôn Thang để tắm.

Công Tôn Sơ cười lớn:

- Nhưng qua việc này mới thấy được tiểu huynh đệ đảm lượng hơn người, lão phu bội phục!

Ba Thiên Hách cười lạnh nói:

- Người không cần phải lo lắng quá như vậy. Tường Lân công tử một lòng chiêu hiền đãi sĩ, nếu muốn lấy mạng người thì cũng không cần phải cực nhọc như vậy. Đây hoàn toàn là việc ngẫu nhiên người có không tin cũng phải tin.

Nên biết Công Tôn Sơ và Ba Thiên Hách hợp thành Kim Phủ Thiết vệ, địa vị trong Kim Phủ cực cao, hai người cũng đều là nhân vật vang danh trong giang hồ, lời nói rất đáng tin.

Triển Bạch vẫn chưa tin lắm, lạnh lùng nói:

- Lúc đi tắm quả đúng là Triển Bạch không quen người phục thị nên tự tắm một mình, nhưng việc mở nước Ôn Thang hay Hàn Thủy không phải do Triển Bạch này tự ý.

Tường Lân công tử lại là chính nhân quân tử xem ra chắc tại Triển mỗ trúng phong trúng thử hay vì tửu lượng quá kém nên không uống nổi ba chung rượu của quý phủ.

Lời nói của Triển Bạch tuy không chỉ trích ai, nhưng ý tứ đã rõ ràng, thân phận của Tường Lân công tử trong võ lâm cực cao, nào chịu để cho người khác xúc phạm như vậy. Kim Phủ Song Thiết Vệ đồng biến sắc, ai nấy đều định động thủ trừng trị thiếu niên nông cuồng.

Nhưng Tường Lân công tử đã giơ tay ngăn lại, quay đầu nhìn Tiểu Hồng giọng băng lạnh:

- Nói dối gạt chủ, xúc phạm tân khách, người đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ được, không lẽ còn chờ ta nhắc!

Tiểu Hồng biến sắc, ngăn người một thoáng rồi quay đầu chạy ra ngoài.

Chỉ nghe "bốp!" một tiếng, tiếp theo là tiếng rơi "bịch" xuống đất.

Triển Bạch nghe âm thanh phát ra đã đoán biết được việc gì. Lòng không khỏi kinh hãi thâm. Gia pháp của Kim phủ quá hà khắc, chỉ một câu nói nhẹ nhàng của thiếu chủ đã khiến một nữ tì phải tự tuyệt. Nhưng nhìn lại những người trong Kim Phủ không một ai tỏ vẻ gì khác lạ, tựa như chưa hề xảy ra chuyện gì vậy.

Tường Lâm công tử ôn tồn:

- Triển huynh an tâm ở đây tịnh dưỡng, bảo đảm ba ngày sau sẽ hoàn toàn bình phục.

Dứt lời dứt Song Thiết Vệ cùng bốn tì nữ đi ra.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Kim Thái Phụng nhìn Triển Bạch rầu rầu nói:

- Đại ca của ta làm như vậy đối với người khác mà nói là một danh dự lớn lao, nhưng đối với Triển thiếu hiệp hình như có tác dụng ngược lại.

Triển Bạch vốn đã không có hảo cảm đối với người của Kim phủ, nay thấy hành động tàn khốc này càng căm phẫn hơn, dù được tiếp chuyện với Giang Nam đệ nhất mỹ nhân cũng không làm chàng thấy hứng thú, chỉ lạnh lùng nói:

- Xin cho nghe cao luận!

- Tiểu Hồng dù là thân phận tì nữ nhưng địa vị trong Kim phủ không nhỏ, chỉ vì xúc phạm tân khách mà đại ca xử tội chết, như vậy đã không phải tỏ lòng vô cùng trọng vọng vị khách đó sao? Lẽ ra người khách đó phải cảm kích vạn phần, nhưng đối với Triển thiếu hiệp thì...

Triển Bạch cười lạnh tiếp lời:

- Tại hạ thì không phải người mất hết nhân tính, dùng tính mạng người khác để lấy lòng giang hồ hào khách. Đại ca của cô nương tương có thể lấy mạng người khác thì có thể khiến tại hạ cảm kích, ngược lại càng khiến tại hạ thấy ghê tởm hơn.

Kim Thái Phụng lắc đầu:

- Nhưng đại ca xử sự công bằng, hoàn toàn theo lẽ phải chứ không có ý mua chuộc hảo ý của Triển thiếu hiệp. Tiểu Hồng nói dối gạt chủ, tội không thể dung ta. Thị lại có ý ám hại khách đó là tội bất kính. Kẻ bất trung bất kính một khi tội chứng bị lộ xấu hổ tự tận coi như là chuộc tội. Vậy từ cả hai phía mà xét chẳng

có gì là không đúng cả. Hơn nữa đây không phải là chủ ý của đại ca. Tại sao thiếu hiệp lại có ý thù hận đại ca như vậy? Nếu không phải có nguyên nhân khác?

Sự tinh tế của Kim Thái Phụng khiến Triển Bạch không khỏi ái ngại.

Chàng không dám nói chuyện với nàng nhiều hơn nữa, e không hiểu biết nội tình đối phương mà ngược lại còn bị lộ hình tích sớm thì phiền. Nhưng trong đầu chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ liền hỏi:

- Vậy ra Hàn Tuyên Thủy là một loại hàn độc tại sao lại dẫn vào phòng tắm như vậy?

Kim Thái Phụng tươi cười đáp:

- Kim phủ nếu muốn sắp đặt cơ quan hại người thì cũng đâu cần phải đặt nó trong nhà tắm. Đó là để phụ thân ta luyện công.

- Phụ thân của cô nương? Tại sao lại không thấy người vậy? Không lẽ lệnh tôn lại không ở đây Sắc diện nàng thoáng một nét ngạc nhiên:

- Người ở đây, có điều đi đứng không tiện nên ít khi ra mặt tiếp khách. Triển thiếu hiệp biết phụ thân ta?

Triển Bạch cười như mếu:

- Thanh Phù Thân danh mãn giang hồ, ai mà không biết đại danh.

Kim Thái phụng thở dài:

- Phụ thân ta gần hai mươi năm nay không còn đi lại trên giang hồ nữa.

- Tại sao?

Kim Thái Phụng không giấu vẻ ngạc nhiên:

- Hình như Triển thiếu hiệp quan tâm đến gia phụ lắm?

Triển Bạch đỏ mặt, biết mình hơi lời nên vội lắc đầu nói:

- Chẳng qua tại hạ hiếu kỳ mà thôi. Bằng vào danh vọng của lệnh tôn trên giang hồ tại sao lại ẩn dật trong nhà lâu như vậy?

Sắc diện mỹ lệ của Kim Thái. Phụng hơi tối lại, thở dài:

- Mười mấy năm trước gia phụ mắc một chứng bệnh nan y, từ đó không còn đi được nữa, nên người chỉ ở sau Di Tình Viện nghỉ ngơi, không bước chân ra khỏi nhà.

Triển Bạch hiểu rõ cái gọi là chứng bệnh nan y khiến lão tặc phải liệt hai chân.

Chàng ngậm hạ quyết tâm, và cũng không hỏi gì thêm nữa.

Từ đó Triển Bạch ở Kim phủ dưỡng thương. Kim Thái Phụng thường tới lui chăm sóc chàng. Riêng Tường Lân công tử vì có giang hồ hào khách đến viếng nên không có thời gian đến thăm chàng.

Nháy mắt đã hết ba ngày, hoàng hôn ngày thứ ba thương thế của Triển Bạch đã hoàn toàn hồi phục, vừa định cáo từ ra đi nhưng vì Tường Lân công tử có việc phải đi ra ngoài, Kim Thái Phụng hết lời cảm khách nhưng Triển Bạch quyết ý ra đi.

Cứ nhìn thấy thái độ lưu luyến không muốn rời của Kim Thái Phụng cũng có thể đoán ra chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đó mà lòng của Giang Nam Đệ Nhất mỹ nhân đã gởi trọn cho Triển Bạch rồi.

Đối với tuyệt thế giai nhân người người đồng ngưỡng mộ nàng. Triển Bạch Tuy có thâm phục nàng dung nhan diễm tuyệt lại thông minh tuyệt đỉnh, nhưng từ khi biết được Kim Cửu là cừu gia, chàng đã coi toàn Kim gia là kẻ thù đầu thế để ái tình vương vấn.

Nhưng chính thái độ lạnh nhạt của Triển Bạch càng khiến Kim Thái Phụng thấy chàng không giống với những người khác, nên lòng càng say chàng hơn.

Kim Thái Phụng giọng oán trách:

- Làm gì mà vừa hết bệnh đã vội bỏ đi. Không lẽ không ở thêm vài ngày chờ đại ca về rồi hãy đi sao?

Triển Bạch kiên quyết lắc đầu:

- Không được! Tại hạ còn có việc gấp cần làm ngay!

Kim Thái Phụng nói như sắp khóc:

- Kim phủ chắc là không tốt, hay là...

- Không phải vậy! Có điều tại hạ không thể dừng chân lâu ở quý phủ được.

- Lâu thì không được nhưng không lẽ một đêm cũng không được?

Kim Thái Phụng nói đến đây song mục đã thấy ươn ướt. Triển Bạch nhận thấy hoa dung ảm đạm, song mục ảm lệ. Lòng bỗng cảm thấy ít nhiều bất nhẫn, thở dài nói:

- Việc này... không thể được!

Dứt lời vác Vô tình bích kiếm lên vai bước đi, không dám ngoái đầu nhìn lại, bởi chàng biết nếu còn chân chờ thêm chàng sẽ không thể đi được nữa, Và không biết hậu quả sẽ ra sao khi mà tình cảm giữa chàng và con gái cừu gia tiến thêm một bước nữa!

Nhưng chàng vừa đi được mấy bước Kim Thái Phụng đã ôm lấy cánh tay chàng, nói:

- Vậy thì chờ một lát ta nói xong vài câu rồi đi...

Ngay lúc đó có tiếng áo quần động gió, tiếp theo là một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống, chính là Ngọc Diện tiểu thanh phù Mãnh Như Bình.

Mãnh Như Bình vừa xuất hiện lập tức lạnh lùng lên tiếng:

- Sư muội thả ra cho hần đi!

Kim Thái Phụng nhíu mày:

- Ai bảo ngươi xen vào chuyện của ta? Tránh ra?

Mãnh Như Bình sững sờ, hần không thể ngờ được tiểu sư muội lại có thể ăn nói tuyệt tình với hần đến như vậy. Nhưng điều đó chỉ làm hần thêm căm hận Triển Bạch.

Hần cất giọng âm trầm:

- Sư ca không có ở nhà, ta không quản ngươi thì ai quản? Không lẽ cứ để người hạ thấp danh dự của Kim phủ...

Bốp! một tiếng giòn tan, Kim Thái Phụng ra tay nhanh như chớp Mãnh Như Bình không phòng bị lãnh trọn cái tát như trời giáng.

- Ta làm gì mà mất danh dự Kim phủ? Cả đại ca cũng không dám mắng ta như vậy!

Mãnh Như Bình giận đến toàn thân run bắn lên nhưng gã không làm gì được Kim Thái Phụng đành trừng mắt nhìn Triển Bạch nghiến răng nói:

- Xú tiểu tử! Nếu đêm nay ngươi không rời khỏi Kim phủ thì thiếu Thái gia sẽ cho ngươi chết không có đất chôn.

Nói xong tung người đi ngay.

Triển Bạch. cung động nội khí. cười lạnh nói:

- Nói vậy Triển Bạch nhất định phải lưu lại Kim Phủ thêm một đêm nữa rồi.

Kim Thái Phụng tươi ngay nét mặt:

- Triển thiếu hiệp yên tâm, có Thái Phụng ở đây hần không dám làm gì đâu.

Triển Bạch lạnh lùng:

- Tại hạ cùng không muốn dựa vào cô nương. Triển Bạch này tự tin đối phó nổi!

Kim Thái phụng mở to đôi mắt tuyệt mỹ của nhìn Triển Bạch, một lúc lâu rồi lắc đầu thờ dài:

- Nói không phải tự phụ, người gặp Kim Thái Phụng này không một ai là không khen ta đẹp, rồi dùng hết cách hòng thân cận, lấy lòng ta. Nhưng ta lại chưa cảm thấy lòng mình rung động trước bất kỳ ai, nhưng từ khi gặp Triển thiếu hiệp...

Kim Thái Phụng dù là võ lâm thế gia, có được cái hào phóng của giang hồ nữ nhưng khi tự thố lộ lòng mình trước một nam nhân cũng không khỏi đỏ mặt, không thể nói cho hết lời. Nhưng như vậy cũng đã quá rõ, đặc biệt đôi mắt nàng còn nói lên được nhiều điều hơn cả lời nói nữa.

Triển Bạch nhìn thấy vẻ hồ thẹn của nàng càng khiến lòng rung động.

Mỹ nhân thì bất kỳ một biểu cảm nào lộ ra trên nét mặt cũng đẹp, đặc biệt lúc này hai má nàng đỏ hồng trông như đang tỏa một ánh sáng huyền hoặc làm say lòng người. Mà nàng lại dâng trọn trái tim cho chàng, có thể nói đó là vận may phải tu ngàn kiếp trước mới có được trong hiện thế. Nhưng đồng thời chàng cũng không thể quên được nàng là nữ nhân con của kẻ thù, tạo hóa thật khéo xếp đặt để trên người...

Ngay trong lúc hai người chỉ biết im lặng nhìn nhau thì bỗng có tiếng nói như sấm động.

- Hiền diệt nữ! Nghe nói ngươi đã làm mất mặt Kim phủ ta? Tiểu tử, ngươi...

Kim Thái Phụng biến sắc, phóng một bước ra ngoài chỉ Mạnh Như Bình mắng:

- Mạnh Như Bình! Ngươi dám ngậm máu phun người, từ nay ta không nhận ngươi là sư huynh nữa.

- Triển Bạch chậm rãi bước ra cười lớn nói:

- Ha ha ha! Ta cứ tưởng tiểu tử ngươi có cao chiêu gì mà dám lớn lời như vậy, nào ngờ cũng chỉ là chó mượn oai hùm.

Mạnh Như Bình vừa bị Kim Thái Phụng mắng lại thêm bị Triển Bạch nói khích, nghiến răng nói:

- Ta mời hai vị tiên bối đến đây làm chứng, một mình Mạnh thiếu gia cũng đủ lấy cái mạng chó của ngươi.

Dứt lời không chờ Triển Bạch phản ứng rút xoang kiếm một chiêu "Thiếu Long xuất thủy", cả người lẫn kiếm xông vào giữa ngực Triển Bạch.

Triển Bạch bước xéo một bước tránh được đường kiếm, tay chạm vào đốc kiếm...

Mạnh Như Bình không đợi cho đối phương rút kiếm, vèo! vèo! vèo! Ba đường kiếm "Ô vân bế nguyệt", "Tiểu chỉ nam thiên", "Đà điều hoạch sa" đều nhắm vào các nơi yếu huyệt của Triển Bạch.

Triển Bạch bị mất tiên cơ nên chỉ còn đường sử dụng thân pháp để tránh né, thân hình phải di chuyển ra xa hơn trượng mới tránh khỏi ba kiếm của đối phương.

Nhưng cũng bị chậm một chút, vạt áo sau bị kiếm vót đứt một mảng suýt nữa thì một chân đã bị chặt đứt. Nhưng cuối cùng thì Vô Tình bích kiếm cũng đã tuốt khỏi vỏ.

Kim Thái Phụng nhìn thấy ba thể công hiểm ác của Mãnh Như Bình đặc biệt là chiêu cuối cùng suýt chút nữa chặt đứt chân Triển Bạch lòng không khỏi lo lắng cho chàng lên tiếng mắng lớn:

- Người ra tay như vậy có phải là làm mất mặt Kim gia không?

Mãnh Như Bình quay lại:

- Ta làm gì mà mất mặt? Người mới làm cho Kim gia mất mặt.

Kim Thái Phụng giận dữ:

- Việc riêng của ta người không được phép xen vào! Nhưng động thủ với người không chờ đối phương lấy binh khí đã đánh lén như vậy! Kim gia bất hạnh có một đệ tử vô sỉ như người!

- Câm miệng! Việc này chỉ trách hãn học nghệ không tinh, giao đấu với người mà cả binh khí cũng không rút ra nổi, không lẽ chờ người ta trao kiếm tận tay sao?

Lúc này đã sụp tối, đình viện của Kim phủ vốn đèn đuốc thấp khắp nơi, lại thêm bọn người hầu nghe động cũng xách đèn chạy tới khiến một góc vườn được chiếu sáng như ban ngày. Mặt mày bọn chúng đều lộ vẻ hung phấn, xem ra việc giang hồ hào khách sát phạt nhau trong Kim phủ là chuyện thường ngày Triển Bạch tay cầm Vô tình bích kiếm lạnh lùng nói:

- Kim tiểu thư, xin tránh ra một bên, đêm nay Triển Bạch này hạnh hội với cao nhân.

Thiết Bối Đà Long chẳng những không can thiệp mà còn vỗ tay cổ vũ:

- Hay lắm? Vậy mới là hảo hán! Nhào vô đi!

Mãnh Như Bình quát lớn:

- Giờ thì người đã cầm kiếm nơi tay rồi đó, chuẩn bị nạp mạng.

Đứt lời điểm chân một cái thân hình tung lên không trung múa kiếm tạo thành vô vàn kiếm hoa chụp xuống đầu đối phương.

Triển Bạch thấy thân pháp đối phương nhanh nhẹn, kiếm chiêu lại hiểm ác, kiếm chưa tới mà đã nghe kiếm khí lạnh toát bức tới vội ngậm vận nội công bảo vệ khắp các yếu huyệt, dẹp tạp niệm, một chiêu "Quyển địa phiên thiên" đánh ngược lên.

Vô Tình bích kiếm quá không hổ là thần kiếm, bích quang tỏa sáng cả một vùng làm át cả kiếm quang của Mãnh Như Bình.